

JULES SUPERVIELLE:

Ez a költő farancia nyelven ír, de spanyolul érez és gondolkodik. A Pyreneusok lejtőjén született, ahová már átdobog Spanyolország szíve és ifjúságát a délamerikai pampák spanyol határtalanságában töltötte. A mély völgyek köde s a végtelen szemhatárok párás bizonytalansága egyformán sejtelmes titokzatosságokkal muzsikálta tele a lelkét. Megértette, hogy a roppant földi zónák s a tájak és egek milyen misztikus nehézkedéssel vonzák a szívet s erről írta Gravitations című kötetét. Ebben a versben szülőföldjének és ősei emlékének áldoz.

Oloron-Sainte-Marie.

*A Pireneusok úgy állnak itt, mint őseim korában,
A kapukon benéznek és vigyáznak rám kopáran.
Behúnyt szemekkel folydogál a csermely, hogy ne lásson
Külön vonást az árnyon és az emberi vonáson,
A szurdokon gyanutlanul dorombol,
A szirtek nem félnek a századoktól,
Társak maradnak ők a hosszú álmodáson.*

*Ez itt atyáim városa, bejárom itt a tereket,
Dolgom van mindenütt, lépcsőkön lebegek,
Belépek bárhová, kanyargok, mint az ösvény,
A rétek átszaladnak a szobákon,
A fák fejét a tükrön és a csermelyen egyszerre látom
És rámborul e csillogó közös fény.*

*A háztetőn bolyongok én a tornyokig,
Harangozom a holtakat, kik futnak a zsvajtól,
De én vagyok a harang néma nyelve,
És lassudan lebegve
Nem kondulok, nem csengek én
A Pireneusok egén.*

*A láthatatlan holtak lépte koccan,
Nem mozdulatlan, ami meg se moccan.
És mint a fejján csordul langy eső, a mozdulat fakó mosolyban úszkál,*

Halottak, félszeg figurák egy rossz fotografusnál,
 Körüldobogtok minket, sorsunk óhatatlan,
 A sánták mink vagyunk, fölbukhatunk egy pillanatban.

Lelkünk a húsban megreked,
 De húsoatok már nem beteg.

Nem néztek már a kék egekre,
 Nem fájnak már a fellegek se.

Nem kell tinéktek már a csokoló száj,
 Nem kell a kar, mely oldalunkon tétován lóg,
 Nem kell a láb, mely elkopik, egész nap kószál,
 Nem kell a szakadó köröm, nem kell a haj,
 Sötéten serdülő,
 Nem kell a korhadó szív, sorvadó tüdő.

De rajtunk ring a dermedő jegesség
 És legbelül hordjuk hideg marását,
 A fagy mint függöny, úgy lebeg szét,
 Meglengetik a zuzmarás ják.

Ne menjetek. Letérdelek elétek,
 Közétek tartozom, ha meghalok, ha élek.

Barátaim, mért féltek oly nagyon,
 Hogy röpködő ruhátok megragadhatom.

Ti hűséges haláljia, hiába is kínálunk,
 Nem kedves nektek már a mi világunk.

Hadd mondjuk el megint,
 A fény s az árnyék hogy kering,
 Hogy lombosítják és aztán lenyírják
 A bóbiskoló nyírfát.

Tinéktek mindent újra építetek fel,
 Városokat és hidakat a lélegző ívekkel,

Mezőket és csobogó patakokat,
 A csillagok között megvirradó napot.

Hát szóljatok, ragyog már minden a helyén?
 Valódi ez a csillag és valódi ez a fény?

II.

*Jaj, csontjaim, halálba zörgő csapatok,
A burkolatba hogy rekesszelek,
A vágatok már testen kívül csavarog,
S a kapitány után eped.*

*És hallgatom a csontokat,
A hang oly tompán szólogat,
A csontok belevésnek
Húsomba, mint a kések:*

*— Ne bujj el tőlünk, idehallgass,
A te csöned nem nyugodalmas!*

*A csontod mindig teveled lesz,
A csontokról meg ne feledkezz.*

*Mint férj és feleség,
A sorsunk oly közös,
Elfujja mécsesét
A hosszú éjszakán.*

*— Nagy csontok, apró csontok, porcogók,
Ti legkegyellenebb fogók.
Ti nyugtalan villámok, várjatok,
Húsom bezárt viharában ne rángjatok.*

*A levegőt engedd be, gégém,
Szabadon a fogam sövényén.*

*Karcsontom, orsóm,
Jó itt a húsbeli koporsón.
Maradjatok, még nem hasítják
A holtak sima sípját.*

*És hátgerinc, te csontból fűzött olvasó,
Kit nem morzsol majd senkise,
Tartsd vissza még a révületes órát,
Könyörögjünk az élő vizekért,
Kik elborítják csillogó szemünk golyóját.*

Horváth Béla fordítása.